

Panthaveren. Hvad der er betalt for meget under Sagen, kan kræves tilbage. Tilsvarende Regler kan Skyldneren kræve anvendt, naar Fordringshaveren findes skyldig i Aager (Borgerlig Straffelovs § 282).

§ 5.

Overtrædelse af Bestemmelsen i § 2 straffes med Bøder, der tilfalder Statskassen.

Følgende Bestemmelser ophæves:

- 1) D. L. 5—14—5.
- 2) Lov af 6. April 1855, hvorved Rentefoden i visse Tilfælde frigøres, og Straffen for Aager forandres m. v., §§ 1 og 2, og alle tidligere Lovbestemmelser, der begrænser Rentefoden.
- 3) Lov Nr. 52 af 27. Marts 1912 om Rentebevillinger.
- 4) Lov Nr. 362 af 16. December 1933 om Ændringer i Lov Nr. 52 af 27. Marts 1912 om Rentebevillinger.

Bestemmelserne i § 24, Stk. 2, i Lov Nr. 109 af 7. April 1936 om Kreditforeninger og § 18, Stk. 2, i Lov Nr. 108 af 7. April 1936 om Købstadhypotekforeninger berøres ikke af Reglen i Lovens § 3.

Loven træder i Kraft 1. April 1941. Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. Anordning sættes i Kraft for Færøerne i Stedet for den for disse Øer derom hidtil gældende Lovgivning.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Ifølge Bestemmelsen i § 38 i Lov Nr. 153 af 13. April 1938 om Laan til Boligbyggeri m. m. jfr. Lov Nr. 568 af 31. Oktober 1940, kan der, for saa vidt angaar Laan i Beboelsesejendomme, hvis Opførelse er paabegyndt efter 1. Januar 1938, i Tiden indtil 31. Marts 1941 af Retsskriveren meddeles Bevilling til at svare en Rente af ikke over 6 pCt. p. a. Rentebevilling i Henhold hertil kan dog kun meddeles for Laan, som optages i Anledning af den første Prioritering af Nybygninger.

Ved § 5 i det Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 153 af 13. April 1938 om Laan til Boligbyggeri m. m., der den 15. Februar 1940 blev fremsat i Folketinget (Rigsdagstidende 1939—40, Tillæg A. Sp. 3139 ff.), foresloges den ved Lovbestemmelsen givne Adgang til at meddele Rentebevillinger til en Rente af 6 pCt. forlænget indtil Udgangen af Marts 1944. Samtidig foresloges det fastsat, at det under visse Betingelser var lovligt at yde Laan til Kurs, selv om den effektive Rente oversteg den legale, naar Udbetalingskursen dog

var rimelig under Hensyn til det almindelige Renteniveau, de for Laanet fastsatte Afdrags- og Opsigelsesvilkaar, dets Stilling i Prioritetsordenen og andre Forhold, der har Indflydelse paa Kursen. Under Forhandlingerne paa Rigsdagen udgik Lovbestemmelsen imidlertid, idet der fra flere Sider blev fremsat Ønske om, at de gældende Bestemmelser om Renten af Udlaan imod Sikkerhed i fast Ejendom blev taget op til samlet Revision, og der blev af Indenrigsministeren givet Tilsagn om, at et saadant Lovforslag vilde blive fremsat.

De gældende Bestemmelser om Renten af Udlaan mod Sikkerhed i fast Ejendom maa søges i en Række spredte Lovbud. Hovedreglen findes stadig i § 1 i Loven af 6. April 1855, hvorefter den ved Forordningen af 5. Januar 1813 § 21, jfr. Pl. 22. November 1820 § 2, bestemte almindelige Rentefod af 4 pCt. fremtidig kun skulde være gældende for Udlaan i fast Ejendom, hvorimod Renten ved andre Udlaan skulde være fri. Ifølge Bestemmelsen i Loven af 1855 § 2 var Indenrigsministeren dog be-